

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ὁ ἀξιότιμος καὶ νεκρὸς διδάκτωρ τοῦ δικαίου κ. Ν. Ψύλλας ἐξέδοτο κατ' αὐτὰς εἰς εὐσύνοπτον τεῦχος τὴν ἐπὶ διδακτορικῇ ἀναγορεύσει ἐναίσιμον διατριβὴν αὐτοῦ «Περὶ γάμου κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον». Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μεγάλως θὰ ἠδικοῦμεν τὸν κ. Ψύλλαν κατατάσσοντες τὸ ἐν λόγῳ ἔργον του εἰς τὴν τάξιν τῶν συνήθων διατριβῶν ἐπὶ ἀναγορεύσει, ὡς ἐννοοῦνται καὶ κατασκευάζονται αὐταὶ περ' ἡμῖν, ὡς ἀκριτον τουτέστι καὶ μηχανικὸν συννοθύλευμα ἢ ἀντιγραφὴ θεμάτων ἐν ἐπιτηδεῖα παραλλαγῇ τῶν λέξεων τοῦ κειμένου. Ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Ψύλλας εἶνε συγγραφὴ ἐπιστημονικὴ σπουδαία καὶ ἀξιόλογος, ἔργον μελέτης καὶ μόχθου, τιμῶσα τὸν συγγραφέα ἐν τῇ φιλοτίμῳ αὐτοῦ ἀμύλλῃ. Ἐπίζηλος πολυμαθεία, ἐπιστημονικὴ ἐμβρίθεια, κριτικὴ ἐρευνα καὶ ψυχολογικὴ ἀνάλυσις περὶ τὴν ἀνάπτυξιν θεάματος ἐξόχως δυσκόλου καὶ φιλοσοφικοῦ, ὡς ἡ Φιλοσοφία τοῦ Γάμου, μεγάλῃν ἀξίαν περιποιοῦν τῇ συγγράμματι τοῦ κ. Ψύλλας κυρουμένην καὶ ὑπὸ συγχρητηρίου ἐπιστολῆς τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου κυρίου Ν. Κεζάτζη, προτασσομένης τοῦ βιβλίου.

Εἰλικρινῇ συγχρητηρίαι ἀποτείνοντες τῇ κυρίῳ Ψύλλῃ, οὐ μόνον εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ κρίνωμεν ἐν τῇ μέλλοντι καὶ ἄλλα ἔργα πολλῶ ἀνώτερα τοῦ περισπουδαστοῦ αὐτοῦ δοκιμίου, ἀλλὰ καὶ συνιστῶμεν θερμῶς παντὶ φιλομαθεῖ τὴν διατριβὴν αὐτοῦ ὡς κοινωφελές ἀνάγνωσμα.

Ι. ΠΕΤΡΩΦ ΤΟΥ ΕΚ ΜΟΣΧΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΑΤΛΑΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὀδυνηρῶν περιστάσεων, ἃς ἐδημιούργησε πανταχοῦ τῆς ἀλυτρώτου Ἑλλάδος, ἰδιαιτέρως δὲ ἐν τῇ ταλαιπώρῳ Μακεδονίᾳ ἡ μισελληνικὴ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, αἵτινες διατηροῦσι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, διὰ μυρίων τεχνασμάτων ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς Τουρκίας καὶ προπαρκασκευάζουσι τὸν ἐντελὴ ἐκβουλγαρισμὸν τῆς Μακεδονίας, ὁ ἐκ Μόσχας κ. Ι. Πετρῶφ ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν ἱστοριοεθνολογικοῦ ἀτλαντος τῆς χώρας ταύτης δι' οὗ ἐπιχειρεῖ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ἀπειραρίθμων δεινοπαθημάτων τῶν ἀδελφῶν Μακεδόνων ἐν τῇ δισχιλιετῇ ἀγῶνι, ὃν ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς ἀποκαταστάσεως.

Τὸ ἐθνορελέστατον τοῦτο ἔργον ἀπαρτισθήσεται ἐκ τεσσάρων τευχῶν ἐν οἷς διὰ πολλὰ πλῆθιν καὶ ποικίλων πινάκων ἱστοριογεωγραφικῶν, ἐθνολογικῶν, στατιστικῶν, καλλιτεχνικῶν, προσωπογραφικῶν τῶν ἡρώων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἀπεικονισμάτων τῶν πόλεων καὶ μονῶν τῆς Μακεδονίας τῶν σημαντικωτέρων μαχῶν καὶ πάντων τῶν σπουδαιοτέρων γεγονότων τῆς Μακεδονικῆς ἱστορίας, ὡς ἐν λευ-

κώματι, ἢ μάλλον ὡς ἐν πανοράματι παρίσταται ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἀρχαίου βασιλείου ὑπὸ Περδίκκα τοῦ Α' τῷ 700 π. Χ. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

ΑΚΡΟΝ ΛΟΤΟΝ

Νὰ ἀποστείλωμεν ἐπιστολὴν ταχυδρομικῶς πρὸς τὸν διανομέα τοῦ Ταχυδρομείου τῆς αὐτῆς πόλεως πρὸς τὴν καὶ ἡ ἐπιστολὴ διηυθύνετο καὶ ὁμοῦ οὗτος νὰ μὴ τὴν λάβῃ!

Ἡ ὑπομονὴ γεννᾷ τὴν ἀνυπομονησίαν ὡς ἡ εὐδία τὴν θύελλαν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ὑπομονῆς τῶν ἀντιπάλων του πρὶν ἢ αὕτη μετατραπῇ εἰς ἀνυπομονησίαν ἐν ἣ ἀναμφιλέκτως κυοφοροῦνται σκέψεις τιμωρῶν ἐκδικήσεων.

— Ἐφεύρεσις Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Κατὰ τὸν Βιτρούβιον, νεαρὰ Κορινθία κόρη, εἰς ἡλικίαν γάμου, ἀσθενήσασα, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. Κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἔθιμα οἱ συγγενεῖς ἀνέθετον ἐπὶ τῶν τάφων πολλὰ μικρὰ ἀντικείμενα (κτέρεα), ἰδίως προσφιλῇ τῷ θανόντι. Ἡ τροφὸς τῆς ἀνωτέρω κόρης συναθροίσασα πάντα τὰ ἀθύρματα τῆς θανούσης καὶ θέσασα αὐτὰ ἐν κανίστρῳ καὶ καλύψασα διὰ κεράμου ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς. Παρὰ τὸ κανίστρον ἐφύετο ἄκανθα, ἥτις πιεζομένη ὑπὸ τῆς κεράμου, ἤρξατο ἐφαπλοῦσα τὰ πλατέα φύλλα τῆς ἐπὶ τοῦ κανίστρου καὶ κατὰ μικρὸν ἐκάλυπεν αὐτὸ ἐξ ὁλοκλήρου. Αἱ γωνίαι τῆς κεράμου ἠνάγκασαν τὰ φύλλα νὰ σχηματισθῶσι θολωτῶς καὶ ἔλκοιδῶς περὶ τὸ κωλύματος. Καλλιμάχος ὁ ἐξοχος γλύπτης, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεκάλουν κατὰ τεχνον, διαβαίνων παρὰ τὸν τάφον τῆς κόρης εἶδε τὸ κανίστρον καὶ ἐθαύμασε τὴν εὐκαμψίαν τῶν φύλλων καὶ τὴν συμμετρίαν τῶν γραμμῶν τῶν. Τῷ ἤρεσεν ὁ νεωτερισμὸς οὗτος καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐκόσμησε τὰ κιονόκρανα τῶν Κορινθιακῶν κιόνων διὰ φύλλων ἀκάνθης, δημιουργήσας οὕτω τὸν Κορινθιακὸν ρυθμὸν.

— Γαλῆ καὶ μῦς. Ὑπάρχει παροιμία λέγουσα ὅτι ποτὲ δὲν εἶδεν ἄνθρωπος «φωλεὰν ποντικῶν εἰς τὸ οὖς γάτου». Ἀλλὰ κανὼν ἄνευ ἐξαίρεσεως δὲν ὑπῆρξέ ποτε, ὡς δεικνύει γαλλικὴ ἐφημερὶς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος: «Ὁ Ἑρμῆς τῆς Γαλλίας». «Κατὰ τὸ ἔτος 1664, λέγει ἡ ἐφημερὶς αὕτη, γαλῆ τις τεκοῦσα ἀπέθηκε τὰ μικρὰ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ Δουπουίτινος, ὅστις εὐρὼν συγχρόνως φωλεὰν ποντικῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, πρέθηκεν αὐτὴν τῇ γαλῇ. Αὕτη ἔφαγε πάντας